

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 49

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 17 ianuarie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
22.	— Hotărâre privind organizarea și funcționarea Ministerului pentru Relația cu Parlamentul	2–5
24.	— Hotărâre privind organizarea și funcționarea Ministerului Turismului	6–11
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
95.	— Decizie pentru numirea doamnei Cristina Andronic în funcția de subsecretar de stat la Ministerul pentru Românii de Pretutindeni	12
96.	— Decizie pentru numirea domnului Ovidiu-Cristian Iane în funcția de secretar de stat la Ministerul pentru Românii de Pretutindeni	12
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI		
	Hotărârea din 4 octombrie 2016 în Cauza Martocian împotriva României	13–16

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind organizarea și funcționarea Ministerului pentru Relația cu Parlamentul

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 40 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 15 și 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Ministerul pentru Relația cu Parlamentul, denumit în continuare *ministerul*, este organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului.

(2) Ministerul are sediul în municipiul București, Piața Victoriei nr. 1, sectorul 1. Ministerul dispune de spații corespunzătoare desfășurării activității sale atât în sediul Senatului, cât și în cel al Camerei Deputaților, cu acordul conducerii celor două Camere ale Parlamentului.

Art. 2. — Ministerul asigură și coordonează realizarea activităților în cadrul raporturilor constituționale dintre Guvern și Parlament.

CAPITOLUL II

Funcțiile și atribuțiile Ministerului pentru Relația cu Parlamentul

Art. 3. — Pentru asigurarea bunei desfășurări a raporturilor constituționale dintre Guvern și Parlament, ministerul îndeplinește următoarele funcții:

a) funcția de strategie, prin care se creează sistemul de relații pentru fundamentarea și elaborarea Programului legislativ al Guvernului, precum și pentru realizarea activităților specifice desfășurate de minister în concordanță cu Programul de guvernare acceptat de Parlament;

b) funcția de reglementare, prin care se asigură participarea la elaborarea cadrului normativ și instituțional necesar pentru organizarea și funcționarea întregului sistem de promovare a inițiativelor legislative și de urmărire a lor în toate fazele procesului legislativ, până la publicarea actelor normative în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor Constituției, celorlalte acte normative și procedurii parlamentare;

c) funcția de reprezentare, prin care se asigură, în domeniul său de activitate, reprezentarea pe plan intern și extern a Guvernului României;

d) funcția de autoritate de stat, prin care se asigură aplicarea unitară și respectarea reglementărilor legale de către structurile sale;

e) funcția de administrare, prin care se asigură administrarea și gestionarea patrimoniului său în mod eficient și cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare.

Art. 4. — În realizarea funcțiilor sale, ministerul îndeplinește următoarele atribuții principale:

a) elaborează, pe baza propunerilor formulate de autoritățile administrației publice centrale în conformitate cu Programul de guvernare acceptat de Parlament, proiectul Programului legislativ al Guvernului, pe care îl supune spre aprobare Guvernului, și asigură, în funcție de priorități, actualizarea acestui program; asigură publicarea Programului legislativ pe pagina web a ministerului și transmiterea acestuia către Camera Deputaților și Senat; urmărește realizarea de către ministere a proiectelor de legi cuprinse în Programul legislativ și informează Guvernul, periodic sau ori de câte ori este cazul, cu privire la stadiul realizării acestuia;

b) prezintă Guvernului, la începutul fiecărei sesiuni parlamentare, lista proiectelor de acte normative ce se constituie în priorități legislative și urmărește dezbaterile și adoptarea acestora de către Parlament;

c) urmărește transmiterea proiectelor de legi inițiate de Guvern către Camera Parlamentului care, potrivit art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, urmează să fie sesizată ca primă Cameră și trecerea acestora prin fazele procedurii legislative, până la promulgarea legii și publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României, Partea I;

d) susține prioritățile Guvernului la întocmirea proiectului ordinii de zi și a programului de activitate în ședințele birourilor permanente ale Camerei Deputaților și Senatului;

e) susține cererile Guvernului cu privire la adoptarea unor proiecte de legi în procedură de urgență de către Parlament;

f) transmite comisiilor permanente, care examinează în fond proiectele de legi sau propunerile legislative, amendamentele formulate de ministere sau alte instituții publice și aprobate de Guvern; asigură, dacă este cazul, consultarea interministerială corespunzătoare cu privire la amendamentele formulate de ministere sau alte instituții publice, în vederea prezentării acestora spre aprobare Guvernului;

g) realizează coordonarea interministerială în vederea susținerii guvernamentale corespunzătoare a proiectelor de legi și a punctelor de vedere ale Guvernului asupra inițiativelor legislative parlamentare în comisiile permanente și în cadrul dezbaterilor din ședințele celor două Camere ale Parlamentului de către ministerele de resort sau alte instituții publice guvernamentale;

h) asigură participarea corespunzătoare a reprezentanților Guvernului la ședințele comisiilor permanente ale celor două Camere ale Parlamentului, precum și la ședințele în plen ale Camerei Deputaților și ale Senatului de fiecare dată când prezența membrilor Guvernului în Parlament este obligatorie;

i) transmite către ministerele de resort proiectele de legi în forma adoptată de Guvern, rapoartele asupra acestor proiecte, întocmite de comisiile permanente, precum și formele adoptate de către fiecare dintre cele două Camere ale Parlamentului;

j) elaborează, pe baza propunerilor ministerelor interesate, proiectul legii privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, în conformitate cu prevederile art. 115 alin. (1) și (2) din Constituția României, republicată;

k) avizează, din punctul de vedere al oportunității emiterii în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată, proiectele de ordonanțe de urgență ale Guvernului;

l) avizează proiectele de ordonanțe elaborate în temeiul legilor de abilitare a Guvernului adoptate în temeiul art. 115 alin. (1) din Constituția României, republicată, din punctul de vedere al încadrării în domeniile pentru care Guvernul este abilitat să emită ordonanțe;

m) primește și distribuie întrebările și interpelările adresate de parlamentari Guvernului ori membrilor acestuia; asigură transmiterea răspunsurilor formulate de ministere și instituții publice guvernamentale și prezentarea acestora în termenele stabilite de regulamentele parlamentare, în conformitate cu prevederile art. 112 alin. (1) din Constituția României, republicată;

n) ia măsurile necesare pentru pregătirea și susținerea poziției Guvernului în cazul moțiunilor simple și al moțiunilor de cenzură;

o) asigură informarea membrilor Guvernului cu privire la declarațiile politice ale senatorilor și deputaților care vizează activitatea Guvernului;

p) elaborează, pe baza propunerilor și a observațiilor formulate de ministerele și/sau instituțiile de resort consultate, proiectul punctului de vedere al Guvernului în cazul inițiativelor legislative parlamentare, solicitat de Parlament potrivit art. 111 din Constituția României, republicată, pe care îl supune spre aprobare Guvernului și asigură, dacă este cazul, revizuirea acestuia în urma reconsultării ministerelor și instituțiilor de resort; transmite punctele de vedere adoptate de Guvern și semnate de prim-ministru la Senat și Camera Deputaților;

q) transmite către ministerele de resort punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de comisiile permanente asupra inițiativelor legislative parlamentare, precum și formele adoptate de către fiecare dintre cele două Camere ale Parlamentului;

r) prezintă informațiile și documentele cerute Guvernului și celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, în cadrul controlului parlamentar, de către Camera Deputaților, de către Senat sau de către comisiile parlamentare, prin intermediul președinților acestora;

s) asigură depunerea spre dezbatere de către Parlament sau de către una dintre Camerele acestuia a rapoartelor și declarațiilor prim-ministrului cu privire la politica Guvernului;

t) prezintă Guvernului informări, la sfârșitul sesiunilor ordinare ale Parlamentului sau ori de câte ori este cazul, cu privire la procesul legislativ, controlul parlamentar, precum și la alte activități din cadrul relațiilor dintre Guvern și Parlament;

u) elaborează acte normative în domeniul propriu de activitate;

v) fundamentează necesarul de fonduri de la bugetul de stat și din fonduri externe nerambursabile și gestionează resursele financiare alocate prin buget, în domeniul său de activitate;

w) asigură accesarea, implementarea și derularea proiectelor cu finanțare din fonduri externe nerambursabile în domeniul său de competență;

x) încheie protocoale, acorduri, convenții de colaborare cu alte autorități și instituții publice, cu organizații guvernamentale și neguvernamentale, potrivit competențelor sale, în condițiile legii;

y) exercită, în condițiile legii, auditul intern asupra activităților desfășurate potrivit competențelor sale;

z) asigură administrarea bunurilor proprietate publică și/sau privată a statului din patrimoniul său, în condițiile legii;

aa) exercită orice alte atribuții din domeniul său de activitate stabilite prin acte normative sau dispuse de către prim-ministru.

Art. 5. — (1) În vederea realizării atribuțiilor ce îi revin, ministerul realizează coordonarea interinstituțională a activităților din domeniu și are dreptul să solicite informații de la ministere, alte autorități și instituții publice ale administrației centrale. Ministerele, celelalte autorități și instituții publice ale administrației centrale au obligația de a răspunde solicitărilor Ministerului pentru Relația cu Parlamentul în termenele stabilite de acesta.

(2) Pentru realizarea atribuțiilor prevăzute la art. 4, dacă este cazul, în vederea armonizării pozițiilor ministerelor și instituțiilor consultate, ministerul poate solicita constituirea de grupuri de lucru interinstituționale.

CAPITOLUL III

Conducerea Ministerului pentru Relația cu Parlamentul

Art. 6. — (1) Conducerea ministerului se exercită de către ministrul pentru relația cu Parlamentul, denumit în continuare *ministru*, care îndeplinește atribuțiile generale prevăzute la art. 53 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Ministrul are calitatea de ordonator principal de credite și poate delega această calitate, în condițiile legii.

(3) Ministrul reprezintă ministerul în raporturile cu celelalte ministere, cu alte autorități publice și instituții publice, organizații interne și internaționale, precum și cu persoane fizice și juridice române și străine.

(4) Ministrul reprezintă și angajează ministerul în raporturile în justiție și în raporturile cu celelalte organe jurisdicționale.

(5) În exercitarea atribuțiilor sale, ministrul emite ordine și instrucțiuni, în condițiile legii.

(6) Ministrul este ajutat în activitatea de conducere și reprezentare a ministerului de 2 secretari de stat, un secretar general și un secretar general adjunct.

(7) Secretarii de stat sunt numiți și eliberați din funcție prin decizie a prim-ministrului și desfășoară activitățile stabilite prin ordin al ministrului.

(8) Ministrul poate delega prin ordin oricare dintre atribuțiile de conducere, reprezentare și angajare a ministerului secretarilor de stat, secretarului general sau secretarului general adjunct.

Art. 7. — (1) Pe lângă ministru funcționează, ca organe consultative, Colegiul ministerului și Consiliul consultativ. Componenta și regulamentul de funcționare ale celor două organisme se aprobă prin ordin al ministrului.

(2) Președintele Colegiului ministerului și al Comitetului consultativ este ministrul pentru relația cu Parlamentul. În lipsa acestuia atribuțiile președintelui se exercită de către unul dintre secretarii de stat.

(3) Colegiul ministerului se întrunește, de regulă, trimestrial sau ori de câte ori este nevoie, la cererea ministrului, pentru dezbaterăa unor probleme privind activitatea ministerului.

(4) Comitetul consultativ se întrunește la solicitarea ministrului.

Art. 8. — (1) Ministerul are un secretar general și un secretar general adjunct, înalți funcționari publici, numiți în condițiile legii.

(2) Secretarul general asigură realizarea activităților administrative ale ministerului, sprijinirea realizării atribuțiilor acestuia și realizarea legăturilor funcționale cu alte ministere și autorități publice, în condițiile art. 49 alin. (2) din Legea nr. 90/2001, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Secretarul general îndeplinește și alte atribuții și responsabilități prevăzute în regulamentul de organizare și funcționare al ministerului sau încredințate de ministru, în condițiile legii.

CAPITOLUL IV

Organizarea Ministerului pentru Relația cu Parlamentul

Art. 9. — (1) Structura organizatorică a ministerului este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre. În cadrul acesteia, prin ordin al ministrului, se organizează servicii, birouri și compartimente.

(2) Atribuțiile și răspunderile structurilor din cadrul ministerului, statul de funcții, precum și atribuțiile și sarcinile personalului se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare, aprobat prin ordin al ministrului.

Art. 10. — În structura ministerului se organizează și funcționează, potrivit legii, cabinetele demnitarilor.

Art. 11. — (1) Numărul maxim de posturi pentru minister este de 66, exclusiv demnitarii și cabinetele demnitarilor.

(2) Personalul necesar desfășurării activității ministerului este alcătuit din funcționari publici și personal contractual, care sunt numiți, respectiv angajați, cu respectarea dispozițiilor legale, în limita numărului maxim de posturi aprobat.

(3) Încadrarea personalului, modificarea, suspendarea sau încetarea raporturilor de serviciu ori, după caz, a raporturilor de muncă ale personalului din cadrul ministerului se fac cu respectarea prevederilor legale aplicabile fiecărei categorii de personal, prin ordin al ministrului.

CAPITOLUL V

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 12. — Personalul, execuția bugetară și patrimoniul Departamentului pentru Relația cu Parlamentul se preiau de minister, care se subrogă în drepturile și obligațiile acestuia, în condițiile legii, potrivit dispozițiilor art. 15, 20 și 21 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative.

Art. 13. — Stabilirea numărului maxim de autoturisme și a consumului lunar de carburanți se face potrivit dispozițiilor legale în vigoare.

Art. 14. — Ministerul asigură administrarea bunurilor proprietate publică și/sau privată a statului din patrimoniul său, în condițiile legii.

Art. 15. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 26/2010 privind organizarea și funcționarea Departamentului pentru Relația cu Parlamentul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 12 ianuarie 2010, cu modificările ulterioare.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul pentru relația cu Parlamentul,

Grațiana-Leocadia Gavrilescu

Secretarul general al Guvernului,

Mihai Busuioc

Ministrul muncii și justiției sociale,

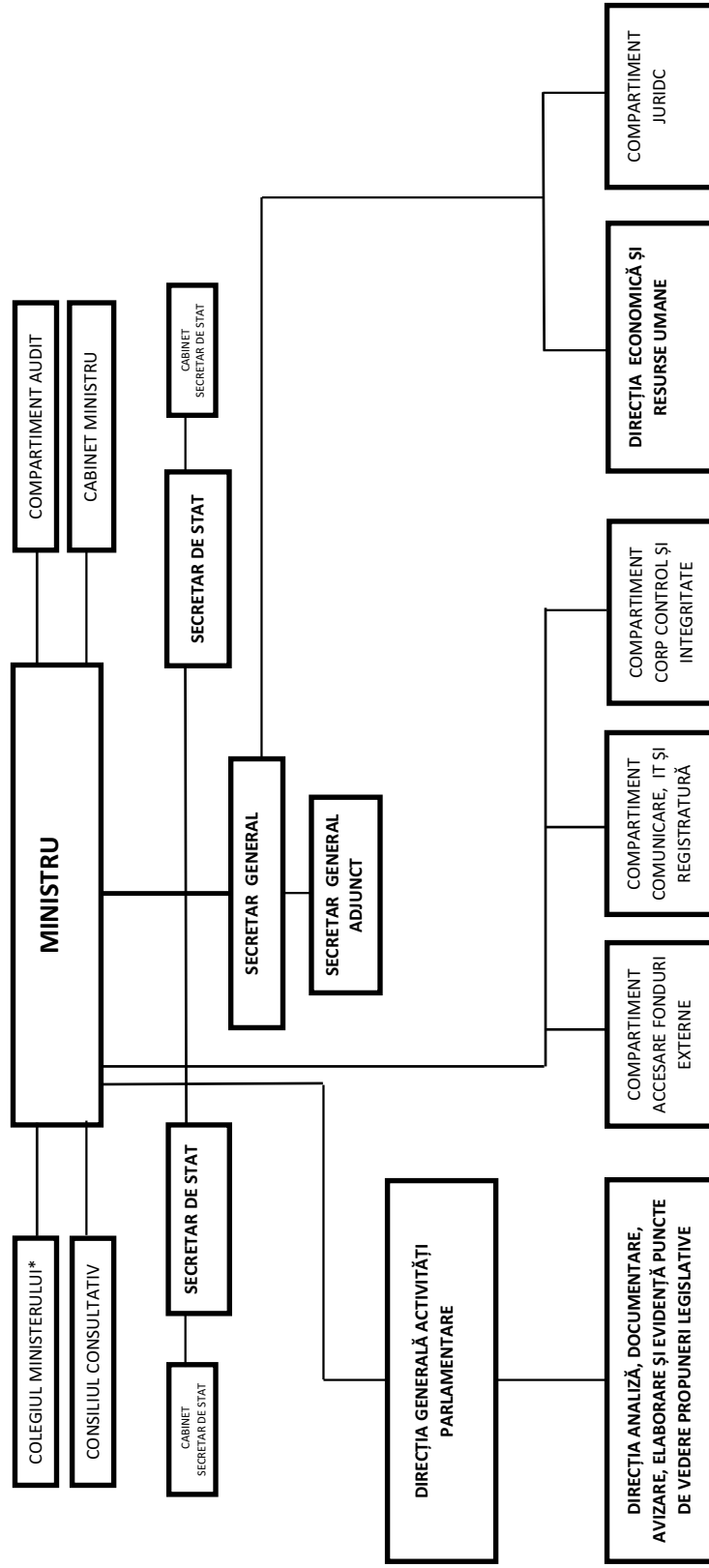
Lia-Olguța Vasilescu

Ministrul finanțelor publice,

Viorel Ștefan

STRUCTURA ORGANIZATORICĂ a Ministerului pentru Relația cu Parlamentul

Numărul maxim de posturi: 66 (exclusiv demnitarilor și posturile aferente cabinetelor demnitarilor).

*Se organizează conform legislației în vigoare, prin ordin al ministrului;

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind organizarea și funcționarea Ministerului Turismului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 40 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 5 alin. (1) și al art. 20 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative și al art. 5 alin. (3) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Ministerul Turismului se organizează și funcționează ca organ de specialitate al administrației publice centrale, în subordinea Guvernului, care aplică strategia și Programul de guvernare în domeniul turismului în concordanță cu cerințele economiei de piață și pentru stimularea inițiativei operatorilor economici din domeniul de competență.

(2) Ministerul Turismului are sediul principal în bulevardul Dinicu Golescu nr. 38, sectorul 1, municipiul București.

Art. 2. — (1) Ministerul Turismului îndeplinește următoarele funcții:

a) de strategie, prin care se asigură elaborarea strategiei de punere în aplicare a Programului de guvernare, precum și elaborarea strategiilor, politicilor publice și a programelor în domeniile coordonate;

b) de reglementare și sinteză, prin care se asigură elaborarea cadrului normativ și instituțional necesar pentru realizarea obiectivelor strategice din domeniile sale de responsabilitate, precum și din alte domenii conexe: restructurarea și, după caz, privatizarea operatorilor economici care funcționează sub autoritatea sa;

c) de reprezentare, prin care se asigură, în condițiile legii, în numele statului român și al Guvernului României, reprezentarea pe plan intern și extern, inclusiv în privința afacerilor europene, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 379/2013 privind organizarea și funcționarea Sistemului național de gestionare a afacerilor europene în vederea participării României la procesul decizional al instituțiilor Uniunii Europene și pentru completarea art. 2 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 8/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, în domeniul său de activitate;

d) de aplicare a prevederilor Tratatului de aderare a României la Uniunea Europeană pentru domeniile sale de responsabilitate;

e) de autoritate de stat:

1. prin care se asigură urmărirea și controlul aplicării unitare și respectării reglementărilor legale în domeniul său de activitate și al funcționării entităților aflate în portofoliu;

2. prin care exercită funcțiile de coordonare și control ale reprezentanțelor de promovare turistică în străinătate în vederea îndeplinirii atribuțiilor și obligațiilor ce le revin în condițiile legii și asigură reprezentarea intereselor acestora în relațiile cu alte organe, organizații, instituții și autorități;

f) de administrare a proprietății statului, prin care se asigură administrarea proprietății publice și private a statului, precum și gestionarea serviciilor pentru care statul este responsabil din domeniile coordonate;

g) de coordonare la nivel național, în colaborare cu celelalte autorități interesate, a activităților referitoare la relațiile economice internaționale, fluxurile comerciale și cooperarea economică în domeniile coordonate;

h) de promovare a destinațiilor turistice naționale;

i) de absorbție a fondurilor acordate de Uniunea Europeană în domeniile sale de responsabilitate;

j) de colaborare cu partenerii sociali.

(2) Principiile care stau la baza activității Ministerului Turismului sunt următoarele:

a) coerența, stabilitatea și predictibilitatea în domeniul coordonat;

b) armonizarea cadrului legislativ cu reglementările Uniunii Europene;

c) întărirea autorității instituției;

d) perfecționarea managementului fondurilor publice;

e) transparența activității în toate domeniile sale de activitate.

Art. 3. — (1) În realizarea funcțiilor sale, Ministerul Turismului exercită, în domeniile sale de activitate, următoarele atribuții generale, în conformitate cu reglementările în vigoare:

1. inițiază, elaborează și promovează proiecte de acte normative, coordonează și controlează aplicarea acestora în domeniul de competență și avizează proiectele de acte normative ale altor organe de specialitate ale administrației publice centrale;

2. fundamentează și propune proiectul de buget pentru alocarea resurselor financiare necesare funcționării sale și urmărește execuția bugetului pentru activitățile din domeniul său de activitate, urmărește proiectarea și realizarea investițiilor;

3. asigură administrarea proprietății statului în domeniul coordonat, în condițiile legii;

4. elaborează politici publice privind domeniile sale de responsabilitate, pe care le supune aprobării Guvernului, în condițiile legii;

5. participă la fundamentarea și la elaborarea strategiei și a programului de reforme economico-sociale ale Guvernului, fundamentează, promovează și asigură aplicarea politicii stabilite în conformitate cu Programul de guvernare în domeniul său de activitate;

6. inițiază, negociază și participă, din împuternicirea Guvernului, în condițiile legii, la încheierea de convenții, acorduri și alte înțelegeri internaționale de natură economică sau propune întocmirea procedurilor de aderare la aceste convenții ori acorduri, pentru domeniul coordonat;

7. reprezintă interesele statului în diferite organe și organisme internaționale, în conformitate cu acordurile și convențiile la care România este parte și cu alte înțelegeri stabilite în acest scop, și dezvoltă relații de colaborare cu organe și organizații similare din alte state și cu organizații regionale și internaționale conform atribuțiilor pe domeniile de activitate,

asigură reprezentarea pe plan intern și internațional în domeniile sale de activitate;

8. sprijină activitatea asociațiilor profesionale, patronale și sindicale din domeniile sale de activitate și asigură dialogul permanent cu acestea, cu mass-media și cu societatea civilă, în scopul informării reciproce și al perfecționării cadrului legislativ existent;

9. asigură relația cu Parlamentul, Consiliul Economic și Social și exponenți ai societății civile, în problemele specifice domeniului;

10. elaborează, actualizează și implementează permanent sistemul informatic în domeniile coordonate;

11. transpune, implementează și monitorizează aplicarea legislației Uniunii Europene în domeniile coordonate și elaborează ghiduri pentru implementarea legislației Uniunii Europene transpuse în legislația națională în domeniile coordonate;

12. gestionează resursele financiare în domeniile coordonate și controlează modul de utilizare a acestora;

13. asigură protecția informațiilor clasificate, prevenirea și combaterea terorismului, în condițiile legii;

14. realizează activități de control operativ la operatorii economici din domeniile de competență, în vederea asigurării respectării prevederilor legale;

15. colaborează cu instituțiile de specialitate pentru formarea și perfecționarea pregătirii profesionale a personalului din sistemul său;

16. organizează seminare și cursuri de pregătire profesională de specialitate în domeniile coordonate;

17. asigură implementarea obligațiilor derivând din implementarea Strategiei naționale anticorupție;

18. elaborează și monitorizează procesul de soluționare a petițiilor, precum și a solicitărilor de informații publice, care se înscriu în sfera sa de competență, în conformitate cu prevederile legale;

19. elaborează legislația în domeniul ajutorului de stat pentru domeniile de responsabilitate și notifică ajutorul de stat pentru care ministerul are calitatea de furnizor de ajutor de stat;

20. eliberează certificate de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor, în condițiile legii;

21. stimulează relațiile cu camerele de comerț și industrie și cu asociațiile profesionale în domeniile coordonate;

22. asigură implementarea și managementul proiectelor și programelor în domeniile sale de responsabilitate;

23. inițiază, propune, implementează, coordonează și monitorizează acțiuni în domeniul reducerii barierelor administrative.

(2) În realizarea funcțiilor sale, Ministerul Turismului exercită următoarele atribuții specifice, în conformitate cu reglementările în vigoare:

1. elaborează și implementează în domeniul turismului Strategia națională de dezvoltare turistică, strategii de dezvoltare și soluții de reformă privind evoluția sectorului și atragerea investitorilor, politici de promovare și dezvoltare a turismului;

2. elaborează, aprobă și implementează planuri de dezvoltare a infrastructurii turistice;

3. organizează și realizează activitatea de promovare turistică a României atât pe piața internă, cât și pe piețele internaționale, prin activități specifice reprezentanțelor de promovare turistică;

4. îndeplinește rolul de autoritate națională responsabilă cu elaborarea, coordonarea și implementarea programului pentru definirea și promovarea brandului turistic național, în scopul creării unei imagini pozitive a României;

5. autorizează operatorii economici și personalul de specialitate din turism, respectiv licențiază agențiile de turism,

clasifică structurile de primire turistice, omologhează pârtiile, traseele de schi și traseele turistice montane, brevetează și atestă personalul de specialitate, avizează capacitatea instituțională și eficacitatea educațională în domeniul formării profesionale, autorizează plajele turistice și activitățile din industria de agrement, acreditează centrele naționale de informare și promovare turistică;

6. exercită toate drepturile ce decurg din calitatea de acționar al statului privind restructurarea, privatizarea, reorganizarea și, după caz, lichidarea operatorilor economici cu capital de stat din domeniul turismului, exercitând calitatea de instituție publică implicată și autoritate tutelară, în condițiile legii;

7. atestă ca stațiuni turistice de interes local sau național localități sau părți de localități, la solicitarea autorităților publice locale;

8. organizează evidența, atestarea și monitorizarea valorificării și protejării patrimoniului turistic, conform legii;

9. urmărește mediatizarea și aplicarea în practică a acordurilor guvernamentale în domeniul turismului, în care sunt prevăzute acțiuni de cooperare economică internațională la care ministerul este parte;

10. urmărește evoluția politicilor Uniunii Europene în domeniul turismului și propune măsuri pentru adaptarea politicilor României la acestea;

11. asigură îndeplinirea obligațiilor care îi revin din reglementările europene, precum și activitățile desfășurate de partea română în cadrul instituțiilor Uniunii Europene, în domeniul turismului;

12. urmărește derularea activității organismului intermediar aferent derulării programelor finanțate din fonduri europene;

13. aprobă, în condițiile legii, înființarea și atribuțiile reprezentanțelor de promovare turistică cu sediul în străinătate și ale reprezentanțelor și unităților teritoriale cu sediul în țară;

14. solicită și primește de la celelalte autorități publice, în condițiile legii, informații, analize, rapoarte, sinteze pe probleme ce țin de dezvoltarea sectorului turismului;

15. elaborează strategiile și planurile de acțiune aferente domeniului turismului;

16. elaborează criteriile, prioritățile și procedurile necesare în vederea desfășurării programelor și proiectelor activităților specifice, după caz;

17. derulează sau coordonează programe și proiecte cu finanțare externă, prin înființarea de unități de management de proiect;

18. participă, împreună cu alte organe ale administrației publice de specialitate, la elaborarea și implementarea politicilor, proiectelor și programelor de cercetare, inovare și transfer de tehnologie în domeniile sale de activitate;

19. coordonează cooperarea în cadrul programelor și studiilor Uniunii Europene, ale Organizației Mondiale a Turismului și ale Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică a proiectelor și programelor din domeniul turismului, precum și în cadrul acordurilor bilaterale interguvernamentale încheiate de România în acest domeniu;

20. identifică metode de îmbunătățire a activităților în domeniu, pentru asigurarea transparenței administrative, elaborării și implementării unor coduri de bune practici, încurajarea și sprijinirea inițiativei private;

21. urmărește promovarea unui mediu de afaceri în domeniul coordonat, stimulat, concurențial, corect și integru, prin coordonarea aplicării următoarelor măsuri:

a) organizarea de consultări publice periodice cu privire la implementarea Strategiei naționale anticorupție și a celorlalte politici publice cu impact asupra turismului;

b) cunoașterea și aplicarea de bune practici internaționale ori standarde în implementarea programelor proprii;

22. organizează evenimente/întâlniri cu reprezentanți ai instituțiilor publice, private, organizațiilor guvernamentale și neguvernamentale, naționale și internaționale, precum și congrese, colocvii și alte acțiuni similare, în țară și străinătate, în domeniul turismului;

23. participă la manifestări expoziționale de turism în țară și în străinătate, organizează vizite educaționale de informare, precum și evenimente și misiuni cu rol în creșterea circulației turistice în România sau cu impact în creșterea notorietății României ca destinație turistică, în țară și în străinătate, sau participă în calitate de coorganizator împreună cu asociațiile profesionale, patronale și organizațiile neguvernamentale cu activitate în domeniul turismului, autoritățile administrației publice locale și centrale, cu alte entități ce desfășoară activitate în domeniul turismului, în cadrul cărora se pot organiza deplasări pentru reprezentanții mass-mediei;

24. organizează activități de promovare prin producție/coproducție de emisiuni TV și radio;

25. stabilește, împreună cu autoritățile administrației publice centrale și locale care au atribuții în domeniu, măsuri pentru protejarea zonelor cu valoare istorică, arhitecturală sau peisagistică, măsuri pentru valorificarea turistică, precum și măsuri pentru integrarea acestora în acțiunile de modernizare a localităților și a zonelor aferente;

26. efectuează controlul activităților din turism și din industria de agrement, conform legislației în vigoare;

27. efectuează controlul calității serviciilor din turism și din industria de agrement;

28. monitorizează derularea investițiilor pentru proiectele din domeniile sale de activitate pe care ministerul le finanțează;

29. coordonează programele de asistență acordată de Organizația Mondială a Turismului și de alte organisme internaționale;

30. coordonează, împreună cu Ministerul Educației Naționale, procesul de instruire din instituții de învățământ în domeniul turismului;

31. coordonează, împreună cu Ministerul Muncii și Justiției Sociale, programe naționale și județene de reconversie profesională în meseriile specifice activității turistice;

32. realizează politica de promovare și dezvoltare a turismului pe baza programului anual de marketing și promovarea turismului și a programului de dezvoltare a produselor turistice;

33. avizează documentațiile de urbanism privind zonele și stațiunile turistice, precum și documentațiile privind construcțiile în domeniul turismului, conform legii;

34. coordonează gestionarea fondurilor guvernamentale alocate pentru investițiile realizate în parteneriat cu autoritățile publice locale.

(3) Ministerul Turismului îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de alte acte normative în vigoare.

Art. 4. — În exercitarea atribuțiilor sale, Ministerul Turismului colaborează, în condițiile legii, cu celelalte ministere și organe de specialitate ale administrației publice centrale din subordinea Guvernului, cu autoritățile administrației publice locale, cu alte organisme și instituții publice.

Art. 5. — În îndeplinirea atribuțiilor sale, Ministerul Turismului este autorizat:

a) să dea unităților aflate în subordine și sub autoritate, ca urmare a controlului, dispoziții obligatorii pentru luarea măsurilor de respectare a legii;

b) să ia măsuri pentru aplicarea sancțiunilor prevăzute de lege în competența sa;

c) să încheie protocoale de schimb de informații și documente, precum și de colaborare cu ministere, instituții publice și cu alte organizații, potrivit competențelor atribuite;

d) să emită, să revoce, să suspende, după caz, pentru domeniile pentru care este împuternicit, în condițiile legii, acte administrative sub forma autorizațiilor, licențelor, atestatelor sau alte asemenea acte administrative, prin care li se permite solicitanților organizarea și/sau desfășurarea unei anumite activități;

e) să inițieze și să supună aprobării Guvernului, în condițiile legii, bugetele de venituri și cheltuieli ale operatorilor economici aflați în subordinea, coordonarea sau sub autoritatea sa;

f) să stabilească orice alte măsuri, în condițiile prevăzute de lege.

Art. 6. — Pentru îndeplinirea atribuțiilor sale Ministerul Turismului poate solicita pe bază de protocol de la celelalte autorități ale administrației publice, instituții publice și operatori economici, de la instituții de credit și de la alte persoane, în condițiile legii, datele și informațiile necesare în vederea realizării atribuțiilor, cu păstrarea confidențialității acestora.

Art. 7. — (1) Structura organizatorică a Ministerului Turismului este prevăzută în anexa nr. 1. În cadrul acesteia, prin ordin al ministrului turismului, se pot organiza servicii, birouri, compartimente, programe și colective temporare, unități de implementare a proiectului și unități de management al proiectului și se pot stabili numărul total al posturilor, numărul posturilor de conducere și numărul posturilor de execuție, în condițiile legii, cu încadrarea în numărul maxim de posturi aprobat.

(2) Personalul Ministerului Turismului este compus din demnitari și asimilați ai acestora, funcționari publici, cu funcții publice generale sau specifice, precum și din personal contractual.

(3) Numărul maxim de posturi aprobat pentru aparatul propriu al Ministerului Turismului este de 183 de posturi finanțate de la bugetul de stat, exclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetelor demnitarilor. Din numărul maxim de posturi, 15 posturi se utilizează pentru rețeaua de promovare turistică externă.

(4) În cadrul Ministerului Turismului și cu încadrarea în numărul maxim de posturi aprobat conform alin. (3) funcționează reprezentanțe de promovare turistică cu sediul în străinătate și reprezentanțe și unități teritoriale cu sediul în țară, structuri fără personalitate juridică, a căror înființare și ale căror atribuții se stabilesc prin ordin al ministrului turismului. Activitatea reprezentanțelor de promovare turistică se poate desfășura în spații închiriate în condițiile legii, cu suportarea cheltuielilor de către Ministerul Turismului.

(5) Încadrarea personalului în numărul maxim de posturi aprobat în noua structură organizatorică se face în termenele și cu respectarea condițiilor prevăzute de legislația în vigoare pentru fiecare categorie de personal.

(6) Statul de funcții, structura organizatorică detaliată a posturilor pe compartimente pentru aparatul propriu al Ministerului Turismului, încadrarea personalului, precum și regulamentul de organizare și funcționare se aprobă prin ordin al ministrului turismului.

Art. 8. — (1) Atribuțiile, sarcinile și răspunderile structurilor din cadrul aparatului propriu al Ministerului Turismului se stabilesc, în conformitate cu structura organizatorică prevăzută în anexa nr. 1, prin Regulamentul de organizare și funcționare al ministerului, aprobat prin ordin al ministrului turismului.

(2) Atribuțiile, sarcinile și răspunderile individuale ale personalului din cadrul aparatului propriu al Ministerului Turismului se stabilesc prin fișa postului, întocmită conform legii.

Art. 9. — (1) Conducerea Ministerului Turismului se asigură de către ministrul turismului.

(2) Ministrul turismului reprezintă și angajează ministerul în raporturile cu celelalte autorități publice, precum și cu alte

persoane fizice și juridice din țară sau din străinătate, precum și în justiție și în raporturile cu celelalte organe jurisdicționale. În acest scop, poate da împuternicire de reprezentare secretarilor de stat sau altor persoane din subordine.

(3) În fața autorităților jurisdicționale Ministerul Turismului este reprezentat prin personalul de specialitate, pe baza împuternicirilor acordate pentru fiecare cauză în parte, conform competenței stabilite prin ordin al ministrului turismului.

(4) Ministrul turismului este ordonator principal de credite și îndeplinește atribuțiile generale prevăzute la art. 53 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare.

(5) Pe lângă ministrul turismului funcționează Colegiul ministerului. Componenta și Regulamentul de organizare și funcționare ale Colegiului ministerului se aprobă prin ordin al ministrului turismului.

(6) În exercitarea atribuțiilor sale, ministrul turismului emite ordine și instrucțiuni, care pot avea caracter normativ sau individual.

(7) Prin ordin al ministrului turismului pot fi delegate atribuții, în condițiile legii.

(8) În cazul în care ministrul turismului nu își poate exercita atribuțiile, prin ordin al acestuia se desemnează secretarul de stat care să exercite aceste atribuții în condițiile legii.

(9) Prin ordin al ministrului turismului se pot înființa colective temporare cu rol consultativ, în activitatea ministerului.

(10) Ministrul turismului poate delega atribuții, în condițiile legii, secretarilor de stat, secretarului general și secretarului general adjunct.

Art. 10. — (1) Ministrul turismului este ajutat în activitatea sa de 2 secretari de stat, numiți prin decizie a prim-ministrului, precum și de secretarul general și de un secretar general adjunct, numiți în condițiile legii.

(2) Secretarii de stat exercită atribuțiile delegate prin ordin al ministrului turismului.

(3) Secretarul general și, respectiv, secretarul general adjunct ai Ministerului Turismului au atribuțiile și responsabilitățile prevăzute la art. 49 alin. (2) din Legea nr. 90/2001, cu modificările și completările ulterioare. Aceștia pot îndeplini și alte atribuții prevăzute de Regulamentul de

organizare și funcționare al Ministerului Turismului ori încredințate de ministru, potrivit art. 49 alin. (3) din Legea nr. 90/2001, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Secretarul general și secretarul general adjunct asigură stabilitatea funcționării ministerului, continuitatea conducerii și realizarea legăturilor funcționale dintre structurile Ministerului Turismului.

Art. 11. — Unitățile aflate sub autoritatea Ministerului Turismului sunt prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 12. — Ministerul Turismului are în dotare un parc auto, iar pentru activități specifice, numărul de mijloace de transport și consumul de carburanți sunt prevăzute în anexa nr. 3, conform prevederilor art. 5 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 13. — Prevederile art. 11 și 12 își produc efectele de la data semnării protocolului de predare-preluare încheiat în condițiile legii.

Art. 14. — Ministerul Turismului poate închiria spații pentru necesități proprii, în condițiile legii.

Art. 15. — Patrimoniul Ministerului Turismului se constituie prin preluarea parțială a patrimoniului Ministerului Economiei, Comerțului și Relațiilor cu Mediul de Afaceri și a patrimoniului Autorității Naționale pentru Turism, pe baza protocolului de predare-preluare încheiat în condițiile art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative.

Art. 16. — Încadrarea în numărul de posturi și în noua structură organizatorică se face în termenele și cu procedura aplicabile fiecărei categorii de personal, în minimum 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 17. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 18. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Guvernului nr. 9/2013 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Turism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 18 ianuarie 2013, cu modificările ulterioare, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul turismului,

Mircea-Titus Dobre

Ministrul economiei,

Alexandru Petrescu

Ministrul muncii și justiției sociale,

Lia-Olguța Vasilescu

Ministrul finanțelor publice,

Viorel Ștefan

Ministrul afacerilor externe,

Teodor-Viorel Meleşcanu

Ministrul delegat pentru afaceri europene,

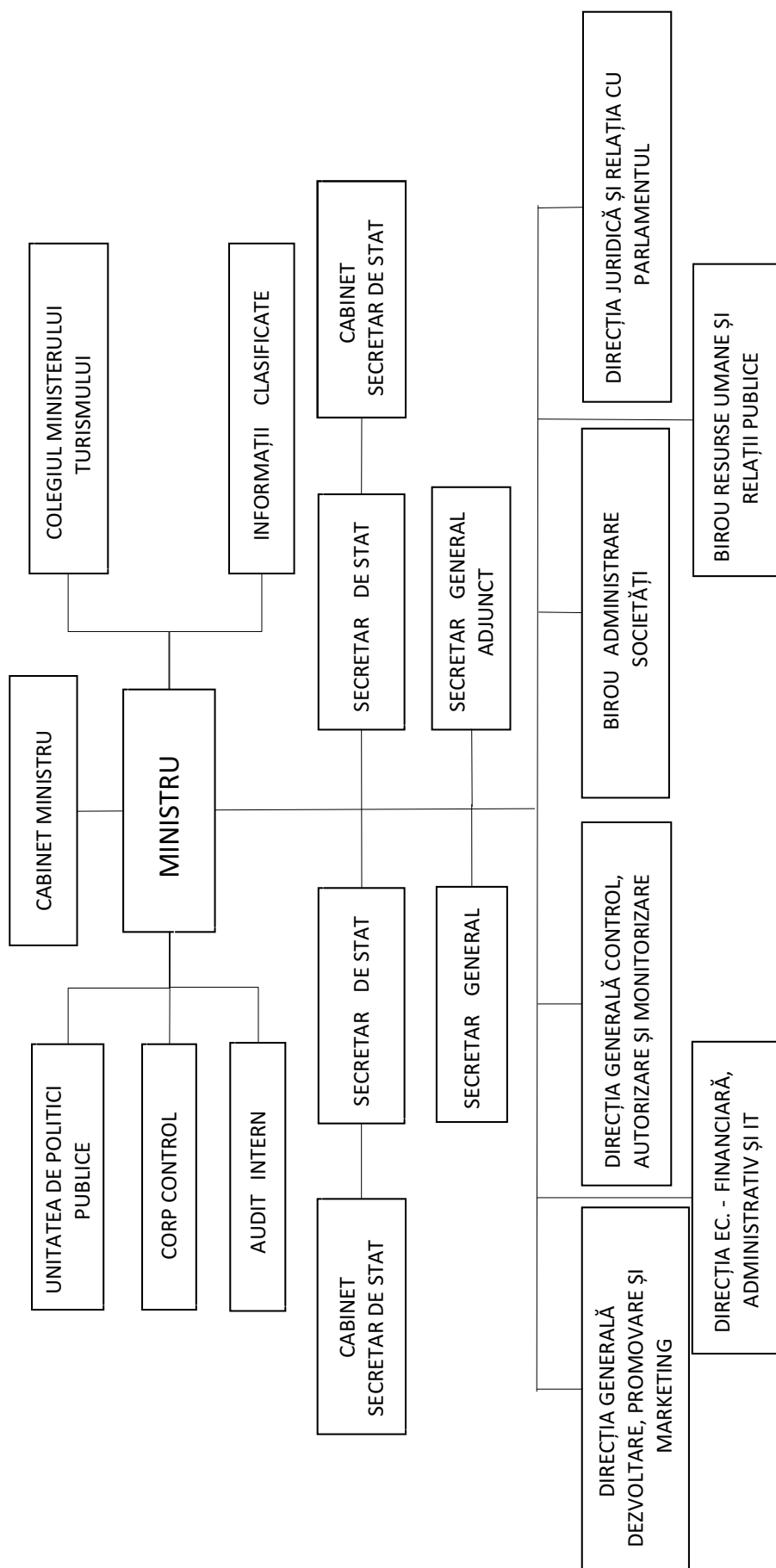
Ana Birchall

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale,
administrației publice și fondurilor europene,

Sevil Shhaideh

STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Ministerului Turismului

Număr maxim de posturi: 183, exclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetelor

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

ANEXA Nr. 2

Nr. crt.	Unități aflate sub autoritatea Ministerului Turismului
1.	SOCIETATEA LITORAL — S.A.
2.	SOCIETATEA MAMAIA — S.A.
3.	SOCIETATEA OLIMP — S.A.
4.	SOCIETATEA GERMISARA — S.A.
5.	SOCIETATEA COMPANIA DE INVESTIȚII PENTRU TURISM (CIT — S.A.)
6.	SOCIETATEA LIDO — S.A.
7.	SOCIETATEA IEZERUL — S.A.
8.	SOCIETATEA THR MAREA NEAGRĂ — S.A.
9.	SOCIETATEA BEGA TURISM — S.A.
10.	SOCIETATEA ROBINSON TURISM — S.A.
11.	SOCIETATEA CARMEN SILVA 2000 — S.A.
12.	SOCIETATEA CIUCAȘ — S.A.
13.	SOCIETATEA ANCA IRINA — S.A.
14.	SOCIETATEA PREDEAL — S.A.
15.	SOCIETATEA HOTEL COTA 1400 — S.A. — radiată
16.	SOCIETATEA IMOTRUST — S.A.

ANEXA Nr. 3

Mijloacele de transport pentru activitățile specifice

Nr. crt.	Unitatea	Tipul mijlocului de transport	Numărul maxim aprobat*) (bucăți)
0	1	2	3
1.	Aparatul propriu		
	a) pentru transport de marfă și persoane (delegații)	autovehicule	39

Pentru activitățile specifice desfășurate de reprezentanțele de promovare și informare turistică din străinătate, pentru reprezentanțele de autorizare turistică din țară, pentru transportul demnitarilor, precum și pentru parcul comun, Ministerul Turismului are în dotare 39 de autoturisme, cu un consum lunar de carburant de 300 de litri pentru fiecare autoturism.

*) Exclusiv numărul autoturismelor reglementat prin Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare.

NOTĂ:

1. Autoturismele din parcul auto al aparatului propriu al ministerului pot fi conduse și de demnitari sau de alte categorii de salariați cu funcții de răspundere, nominalizați prin ordin al ministrului turismului.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea doamnei Cristina Andronic în funcția
de subsecretar de stat la Ministerul pentru Românii
de Pretutindeni**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Cristina Andronic se numește în funcția de subsecretar de stat la Ministerul pentru Românii de Pretutindeni.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Mihai Busuioc

București, 17 ianuarie 2017.

Nr. 95.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Ovidiu-Cristian Iane în funcția
de secretar de stat la Ministerul pentru Românii de Pretutindeni**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ovidiu-Cristian Iane se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul pentru Românii de Pretutindeni.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Mihai Busuioc

București, 17 ianuarie 2017.

Nr. 96.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA

HOTĂRÂREA

din 4 octombrie 2016

În Cauza Martocian împotriva României

(Cererea nr. 18.183/09)

Strasbourg

Hotărârea este definitivă. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Martocian împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-o cameră compusă din Krzysztof Wojtyczek, președinte, Egidijus Kūris, Iulia Motoc, judecători, și Andrea Tamietti, grefier adjunct de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 13 septembrie 2016,

pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 18.183/09 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Vasile Martocian („reclamantul”), a sesizat Curtea la 24 martie 2009, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Reclamantul, care a beneficiat de asistență judiciară, a fost reprezentat de L. Milos, avocat în Timișoara. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La 18 martie 2013, cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT**I. Circumstanțele cauzei**

4. Reclamantul s-a născut în 1966 și locuiește în Timișoara. Acesta era măturător, angajat de o societate de utilitate publică care asigura serviciile de salubritate a spațiilor publice în municipiul Timișoara („societatea”).

5. La 3 ianuarie 2002, reclamantul a fost concediat. Acesta a contestat decizia și Curtea de Apel Timișoara i-a admis acțiunea. După ce a fost reintegrat în muncă, reclamantul a demisionat pe motiv că a fost victima unei hărțuiri din partea conducerii societății.

6. Prin Hotărârea definitivă din 12 mai 2005, Curtea de Apel Timișoara a obligat societatea să îi plătească reclamantului despăgubiri pe motiv că a refuzat să îi restituie cartea de muncă.

7. La 1 iunie 2005, reclamantul a solicitat reangajarea ca măturător, dar societatea a răspuns că nu există niciun post disponibil.

8. Reclamantul s-a înscris ca solicitant al unui loc de muncă la agenția județeană pentru ocuparea forței de muncă. La 18 august 2005, agenția l-a informat că i-a fost atribuit un post de măturător în cadrul aceleiași societăți și l-a invitat să se prezinte la sediul central al acesteia din urmă pentru formalitățile de angajare.

9. La 31 august 2005, reclamantul a sesizat Parchetul de pe lângă Judecătoria Timișoara cu o plângere penală cu constituire de parte civilă îndreptată împotriva persoanelor aflate la conducerea societății. Acestea au fost acuzate de abuz în serviciu, infracțiune prevăzută de art. 246 din Codul penal, reclamantul susținând că au refuzat să îl angajeze și au demonstrat o atitudine ostilă motivată de apartenența sa la minoritatea rromă. A mai explicat faptul că refuzul respectiv făcea ca familia lui numeroasă să fie privată de orice sursă de venit.

10. Prin Rezoluția din 2 februarie 2006, parchetul a decis neînceperea urmăririi penale pe motiv că nu exista niciun indiciu al vinovăției conducerii societății.

11. La 18 august 2006, prim-procurorul parchetului a admis contestația reclamantului. Observând că parchetul nu administrase nicio probă, prim-procurorul a dispus continuarea anchetei. În scrisoarea care însoțea rezoluția prim-procurorului se preciza că reclamantul avea posibilitatea de a contesta această decizie în fața unei instanțe în termen de 20 de zile de la data comunicării.

12. Prin Rezoluția din 22 februarie 2006, parchetul a decis pentru a doua oară neînceperea urmăririi penale, pe motiv că reclamantul nu s-ar fi prezentat la societate pentru a fi reangajat.

13. La 4 iunie 2006, prim-procurorul parchetului a admis contestația reclamantului. S-a considerat că parchetul nu a verificat suficient faptele prezentate de reclamant, care afirma că nu i s-a permis să intre în sediul societății. Scrisoarea reamintea că rezoluția prim-procurorului putea fi contestată în fața unei instanțe în termen de 20 de zile de la comunicare.

14. Prin Rezoluția din 16 ianuarie 2008, parchetul a decis pentru a treia oară neînceperea urmăririi penale pe motiv că nu exista niciun indiciu al vinovăției conducerii societății. La 11 aprilie 2008, reclamantul a contestat rezoluția de neîncepere a urmăririi penale.

15. Contestația a fost respinsă la 16 mai 2008 de prim-procurorul parchetului, care a considerat că probele administrate susțineau neînceperea urmăririi penale. La 11 iulie 2008, rezoluția a fost comunicată reclamantului. Se preciza din nou că reclamantul avea posibilitatea de a contesta această rezoluție în fața unei instanțe în termen de 20 de zile de la data comunicării.

16. La 29 iulie 2008, reclamantul a formulat plângere în fața Judecătoriei Timișoara.

17. Prin Hotărârea din 15 septembrie 2008, instanța a respins plângerea reclamantului ca tardivă. Observând că prim-procurorul nu a răspuns reclamantului în termenul legal de 20 de zile, instanța a considerat că reclamantul trebuia să sesizeze instanțele interne până la sfârșitul acestui termen. Instanța a concluzionat că, introducând acțiunea la 29 iulie 2008, reclamantul a depășit termenul legal pentru a se adresa instanțelor interne. S-a considerat că omisiunea prim-procurorului de a răspunde în termenul legal și comunicarea tardivă a rezoluției nu au avut niciun impact asupra calculului termenului.

18. Reclamantul a formulat recurs. Acesta a reafirmat că plângerea sa nu era tardivă, întrucât fusese introdusă înainte de

expirarea termenului de 20 de zile calculat de la data comunicării rezoluției prim-procurorului (11 iulie 2008 — *supra*, pct. 15). Reclamantul a mai adăugat că, în scrisoarea care însoțea această rezoluție, se preciza în mod expres că dispunea de un termen de 20 de zile pentru a se adresa unei instanțe. Reclamantul a susținut că nerespectarea de către prim-procuror a termenului nu putea antrena nicio consecință negativă în privința sa și concluziona că interpretarea legii de către instanțele interne l-a privat de dreptul său de acces la o instanță.

19. Prin Hotărârea definitivă din 28 noiembrie 2008, Tribunalul Timiș a respins recursul.

20. Având în vedere agravarea mai multor afecțiuni neurologice de care suferă, reclamantul se află, începând din octombrie 2012, în incapacitate totală și permanentă de muncă.

II. Dreptul și practica interne relevante

21. Dispozițiile relevante ale Codului de procedură penală în ceea ce privește căile de atac disponibile pentru a contesta o rezoluție a parchetului, astfel cum erau în vigoare la data faptelor, erau următoarele:

Art. 275 alin. (1) — Dreptul de a face plângere

„Orice persoană poate face plângere împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, dacă prin acestea s-a adus o vătămare intereselor sale legitime.”

Art. 277. — Termenul de rezolvare

„Procurorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 20 de zile de la primire și să comunice de îndată persoanei care a făcut plângerea modul în care a fost rezolvată.”

Art. 278. — Plângerea contra actelor procurorului

„Plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta se rezolvă de prim-procurorul parchetului [...]”

22. Legea nr. 281 din 26 iunie 2003 (publicată în Monitorul Oficial la 1 iulie 2003) a introdus în Codul de procedură penală un nou articol 278¹, care avea următorul conținut:

Art. 278¹. — Plângerea în fața instanței împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată

„1. După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. [...]”

2. În cazul în care prim-procurorul parchetului [...] nu a soluționat plângerea în termenul de 20 de zile prevăzut în art. 277, termenul de 20 de zile prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.”

23. În ceea ce privește interpretarea și aplicarea art. 278¹ din Codul de procedură penală, practica judiciară a cunoscut două opinii.

24. Potrivit opiniei majoritare, în lipsa unui răspuns din partea prim-procurorului, nerespectarea termenului de 20 de zile pentru a introduce o plângere în fața instanței nu antrena respingerea plângerii ca tardivă și, prin urmare, instanțele erau obligate să o examineze pe fond. Această opinie a fost adoptată de curțile de apel Constanța și Oradea care, în hotărârile definitive pronunțate la 13 martie și, respectiv, 17 aprilie 2008, au considerat, în baza prevederilor art. 6 § 1 din Convenție, că lipsa unui răspuns din partea prim-procurorului în termenul prevăzut de lege nu antrena pierderea dreptului de a formula o plângere.

25. Alte instanțe au adoptat o opinie contrară și au considerat că, în lipsa unei acțiuni în termenul de 20 de zile prevăzut la alineatul al doilea al art. 278¹, partea interesată era decăzută din dreptul de a contesta o rezoluție a parchetului. Acest punct

de vedere este reflectat în motivarea deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție din 19 septembrie 2005.

26. Constatând o interpretare diferită a art. 278¹ din Codul de procedură penală, Comisia pentru unificarea practicii judiciare, compusă din reprezentanți ai celor mai înalte autorități judiciare ale țării, a adoptat, la 4 iunie 2008, opinia majoritară și a decis că, în lipsa unui răspuns din partea prim-procurorului, interpretarea corectă a art. 278¹ era cea care permitea persoanei interesate să sesizeze instanțele interne cu plângere împotriva unei măsuri a parchetului chiar și după depășirea termenului de 20 de zile.

27. La 6 aprilie 2009, Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrunite pentru a examina recursul în interesul legii declarat de procurorul general în vederea unificării jurisprudenței diferite, s-au raliat celei de-a doua opinii și au hotărât că, după depășirea termenului de 20 de zile, partea interesată era decăzută din dreptul de a sesiza instanța împotriva unei măsuri a parchetului.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție

28. Reclamantul se plânge de respingerea ca tardivă a plângerii sale împotriva rezoluției parchetului de neîncepere a urmăririi penale. Acesta susține că prin respingerea plângerii sale a fost privat de dreptul de acces la o instanță, astfel cum este prevăzut de art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”

A. Cu privire la admisibilitate

29. Cu titlu preliminar, Curtea observă că Guvernul nu contestă aplicabilitatea în speță a art. 6 § 1 din Convenție. Ea reamintește că o plângere cu constituire de parte civilă intră în domeniul de aplicare a art. 6 § 1 din Convenție, cu excepția cazurilor în care aceasta se interpretează ca o „răzbunare privată” sau o *actio popularis* și cu excepția cazurilor în care presupune o renunțare neechivocă a victimei la exercitarea dreptului de a intenta o acțiune civilă în cadrul procedurii penale [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Perez împotriva Franței* (MC), nr. 47.287/99, pct. 70 și 71, CEDO 2004-I].

30. În speță, Curtea constată că reclamantul a formulat plângere penală cu constituire de parte civilă pentru abuz în serviciu, pe motiv că liderii societății ar fi refuzat să se conformeze unei decizii a agenției județene pentru ocuparea forței de muncă, care îi repartizase un loc de muncă ca măturător (*supra*, pct. 9). Întrucât reclamantul a cerut, în principal, repararea prejudiciului suferit ca urmare a preținsei încălcări, Curtea nu poate considera că speța se referă la „răzbunare privată” sau că reclamantul ar fi renunțat la acțiunea sa civilă în cadrul procedurii penale. Prin urmare, art. 6 § 1 este aplicabil sub aspectul său civil în procedura penală în cauză.

31. În plus, Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat, în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție. De asemenea observă că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, acesta trebuie să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

32. Reclamantul susține că, la momentul producerii faptelor și înainte de pronunțarea Hotărârii din 6 aprilie 2009 de către Secțiile Unite ale ICCJ (*supra*, pct. 27), interpretarea de către instanțele interne a dispozițiilor relevante ale Codului de procedură penală nu era unitară. Reclamantul concluzionează că aplicarea legislației interne cu privire la termenele-limită pentru contestarea deciziilor parchetului nu era previzibilă.

33. El reamintește că dreptul intern prevede obligația prim-procurorului de a comunica rezoluția sa părții interesate. Prin urmare, reclamantul consideră că respingerea acțiunii sale, drept urmare a nerespectării de către prim-procuror a obligațiilor sale, este disproporționată și contrară literei și spiritului art. 278¹ din Codul de procedură penală, care consacră dreptul de acces la o instanță pentru a contesta soluțiile adoptate de parchet.

34. Guvernul respinge argumentele reclamantului. Acesta susține că interpretarea art. 278¹ dată de instanțele interne era conformă cu practica națională, în special cu cea a Înaltei Curți, în timp ce poziția exprimată de Comisia pentru unificarea practicii judiciare (*supra*, pct. 26) nu avea caracter obligatoriu. Guvernul adaugă că această interpretare a fost confirmată în Hotărârea Secțiilor Unite ale ICCJ din 6 aprilie 2009 (*supra*, pct. 27).

35. De asemenea, Guvernul susține că speța reclamantului a fost examinată în mod echitabil și în contradictoriu, partea în cauză, asistată de un avocat, având posibilitatea să participe la ședințele de judecată și să își prezinte argumentele. Or, acesta a nu a reușit să prezinte în fața instanțelor interne exemple relevante de jurisprudență în sprijinul tezei sale.

2. Motivarea Curții

36. Curtea reamintește că legislația referitoare la formalitățile și termenele care trebuie respectate pentru a formula o acțiune în fața instanței vizează asigurarea bunei administrări a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele în cauză trebuie să poată avea așteptări ca aceste norme să fie aplicate. Cu toate acestea, normele respective sau aplicarea acestora nu ar trebui să împiedice justițiabilii să utilizeze o cale de atac disponibilă [*Pérez de Rada Cavanilles împotriva Spaniei*, 28 octombrie 1998, pct. 44—45, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998—VIII; *Tricard împotriva Franței*, nr. 40.472/98, pct. 29, 10 iulie 2001; *Aepi S.A. împotriva Greciei*, nr. 48.679/99, pct. 23, 11 aprilie 2002; *Popa împotriva României* (dec.), nr. 43.768/06, pct. 16, 9 decembrie 2014].

37. Curtea notează că, în speță, plângerea cu constituire de parte civilă a reclamantului a fost respinsă, instanțele interne considerând că termenul prevăzut de art. 278¹ din Codul de procedură penală pentru a contesta neînceperea urmăririi penale a fost depășit.

38. Curtea reamintește că nu are competența de a se substitui instanțelor interne. Autoritățile naționale, în special instanțele judecătorești, sunt cele care au, în primul rând, competența de a interpreta legislația internă. Rolul Curții se limitează la a verifica compatibilitatea cu Convenția a efectelor unei astfel de interpretări (a se vedea, printre multe altele, hotărârile *Brualla Gómez de la Torre împotriva Spaniei*, 19 decembrie 1997, pct. 31, *Culegere* 1997—VIII; *Edificaciones March Gallego S.A. împotriva Spaniei*, 19 februarie 1998, pct. 33, *Culegere* 1998—I; și *Aepi S.A. împotriva Greciei*, nr. 48.679/99, pct. 23, 11 aprilie 2002).

39. Curtea constată că dreptul intern prevede obligația parchetului de a comunica persoanei în cauză soluțiile adoptate (a se vedea art. 277 din Codul de procedură penală — *supra*, pct. 21). În acest sens notează că, în cursul procedurii, reclamantul a fost informat de 3 ori de prim-procuror despre respingerea contestațiilor sale, precum și despre posibilitatea de a ataca soluțiile parchetului, în termen de 20 de zile de la data comunicării (*supra*, pct. 11, 13 și 15).

40. Având în vedere concluziile Judecătoria Timișoara și ale Tribunalului Timiș, este necesar să se constate că informațiile furnizate reclamantului s-au dovedit a fi eronate. Cu toate acestea, Curtea nu poate ignora faptul că, la momentul producerii faptelor, termenul de contestare indicat de parchet era aplicat de o parte din instanțele interne, unificarea jurisprudenței în ceea ce privește calcularea acestui termen neproducându-se decât începând cu 6 aprilie 2009 (*supra*,

pct. 27), adică după pronunțarea hotărârii definitive a tribunalului din 28 noiembrie 2008 (*supra*, pct. 19).

41. Având în vedere informațiile furnizate oficial reclamantului de către parchet și practica internă divergentă, Curtea consideră că nu i se poate reproșa reclamantului că s-a bazat pe aceste informații și că a formulat plângerea adresată Judecătoria Timișoara la 29 iulie 2008 (*supra*, pct. 16), adică înainte de expirarea termenului de 20 de zile de la comunicarea de către parchet a rezoluției.

42. Desigur, Curtea s-a pronunțat deja că o asociație care a fost informată tardiv cu privire la respingerea de parchet a plângerii sale putea sesiza instanța fără a mai aștepta răspunsul parchetului [*Mișcarea pentru integrare spirituală în absolut împotriva României* (dec.), nr. 18.916/10, pct. 51—54, 2 septembrie 2014].

43. Cu toate acestea, Curtea consideră că trebuie să țină seama în mod corespunzător de context, fără a da dovadă de formalism excesiv și luând în considerare situația personală a celor în cauză. În speță, reclamantul, spre deosebire de asociația sus-menționată, este lipsit de orice resurse. Fără a beneficia de ajutor judiciar în faza inițială a procedurii, el s-a plâns, fără a avea asistență din partea unui avocat, împotriva refuzului de a fi reangajat, pe care el îl considera abuziv și discriminatoriu (*supra*, pct. 9). Prin urmare, pentru a contesta în mod eficient rezoluția parchetului în fața unei instanțe ar fi trebuit ca autoritățile competente să îl informeze în mod corect și în timp util cu privire la existența unei căi de atac. Or, Curtea reamintește că reclamantul a fost victima unor informații incorecte transmise de parchet în mai multe rânduri. Având în vedere circumstanțele particulare ale speței, Curtea consideră că eroarea care a făcut ca recursul reclamantului să fie respins nu îi este imputabilă.

44. Reprezentarea de către un avocat în fața tribunalului și prezența sa la dezbateri nu pot schimba această concluzie, întrucât reclamantul nu ar fi putut anticipa excepția întemeiată pe prescrierea dreptului de a sesiza instanțele interne și de a o corecta înainte de scurgerea termenului de decădere.

45. Având în vedere aceste elemente, Curtea consideră că interpretarea dată art. 278¹ în speță l-a împiedicat pe reclamant să încerce să obțină anularea rezoluției de neîncepere a urmăririi penale și, prin urmare, să își apere în mod eficient drepturile care ar fi fost încălcate de conducerea societății. Prin urmare, această interpretare a adus atingere chiar esenței dreptului reclamantului de acces la o instanță.

46. Rezultă că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

II. Cu privire la celelalte pretense încălcări

47. Invocând art. 1 din Protocolul nr. 12, reclamantul se plânge de o discriminare bazată pe originea sa română.

48. Curtea subliniază că prezenta cerere se referă la calcularea termenului de prescripție a dreptului de a sesiza instanțele interne și că originea reclamantului nu a fost deloc invocată în fața acestor instanțe.

49. În consecință, ținând seama de ansamblul elementelor de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe asupra susținerilor formulate, Curtea nu constată nicio încălcare aparentă a drepturilor și libertăților garantate de Convenție sau de Protocolul nr. 12. Curtea concluzionează așadar că această parte a cererii este în mod vădit nefondată și trebuie respinsă în temeiul art. 35 § 3 lit. a) și al art. 4 din Convenție.

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

50. În conformitate cu art. 41 din Convenție:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

51. Reclamantul solicită, pentru prejudiciul material pe care l-ar fi suferit, 64.676 lei românești (RON), adică aproximativ 14.400 euro (EUR), reprezentând cuantumul salariilor neîncasate. De asemenea solicită 100.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral pentru suferințele cauzate de respingerea acțiunii sale.

52. Guvernul contestă aceste pretenții. El consideră că nu există legătură de cauzalitate între prejudiciul material invocat și pretinsa încălcare a Convenției. De asemenea pretinde că un eventual prejudiciu moral ar fi suficient compensat printr-o constatare a încălcării. Cu titlu subsidiar, Guvernul consideră că pretențiile reclamantului sunt excesive.

53. Curtea nu observă nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins și respinge această cerere. În schimb, consideră că trebuie să i se acorde reclamantului suma de 3.600 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

54. Pentru cheltuielile de judecată efectuate în fața instanțelor interne și în fața Curții, reclamantul solicită

1.650 EUR și 3.000 RON, adică aproximativ 670 EUR. El prezintă copii ale facturilor pentru cheltuieli de traducere.

55. Guvernul consideră cererea excesivă. În plus, observă că reclamantul nu a prezentat documente justificative pentru toate cheltuielile reclamate.

56. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al cuantumului lor.

57. În speță, Curtea notează că reclamantul a beneficiat de asistență juridică pentru procedura în fața Curții. Ținând seama de documentele de care dispune și de jurisprudența sa, Curtea consideră că este rezonabil să acorde suma de 100 EUR pentru toate cheltuielile coroborate și o acordă reclamantului.

C. Dobânzi moratorii

58. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din Convenție și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție;

3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda națională a statului pârât, la rata aplicabilă la data plății:

(i) 3.600 EUR (trei mii șase sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;

(ii) 100 EUR (o sută de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit de reclamant, pentru cheltuielile de judecată;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu 3 puncte procentuale;

4. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 14 iunie 2016, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulamentul Curții.

PREȘEDINTE
KRZYSZTOF WOJTYCZEK

Grefier adjunct,
Andrea Tamietti

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

